

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu skal jeg ikke svinge mig op til de helt voldsomme udtryk, men jeg må konstatere, at debatten i eftermiddag åbenbart er gået fuldstændig hen over hovedet på hr. Bjørn Elmquist.

Har hr. Bjørn Elmquist overhovedet ikke registreret, hvordan Enhedslisten og SF har stået i kø med sig selv for at indgå forlig med Socialdemokratiet om årets finanslov? Det har vi, og vi vidste det allerede på det tidspunkt, hvor vi skulle gøre regnebrættet op. Vi vidste, at alternativet til, at vi fik en finanslovaftale med borgerlige fodaftryk på, var, at regeringen havde indgået aftaler med venstrefløjens. Det var det realistiske alternativ. Det synes jeg hr. Bjørn Elmquist burde vide med den parlamentariske erfaring, han trods alt har, og hvis han overhovedet har været vågen under eftermiddagens debat. Det var alternativet.

Jeg har mange gange i løbet af i dag understreget, at vi ønsker en ny borgerlig regering, men indtil da vil vi ikke nøjes med bare at sidde med korslagte arme; vi vil have indflydelse for vores mandater, maksimal indflydelse, og vi vil gribe enhver chance.

Må jeg ikke godt sige til hr. Peter Duetoft, som prøver at bore lidt i forholdet mellem Venstre og Det Konservative Folkeparti, og som siger, at Det Konservative Folkeparti valgte en anden vej end partneren, at man kan diskutere, hvem det var, der valgte en anden vej. Jeg mener, jeg har dokumenteret, at Det Konservative Folkepartis indsats altid er gået ud på at sikre resultater. Der er en lige linje fra 10 års borgerlig regeringsledelse til dette års finanslovaftale. Vores vurdering er, at det er vores partner igennem de mange år, som valgte en anden taktik og en anden vej i år.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan jo sige, at i forhold til den debat, der har været om næste års finanslov i medierne og i offentligheden i øvrigt, så forekommer den tredjebehandling, vi har af finansloven i dag, at være en lidt underlig, måske også en lidt tam debat. Men det er jo nok mest på grund af, at Venstre, som jo ellers i efteråret har pustet sig voldsomt op med kampagner på Internet m.v. over for regeringens økonomiske politik, nu ser ud til at lande roligt og stemme for finansloven. Det er jo klart. Det kan vi jo så beklage, og det kan vi tage til efterretning.

For Dansk Folkepartis vedkommende er vi i den specielle situation i finanslovsammenhæng, at vi blev dannet som gruppe i oktober måned herinde i Folketinget. Derfor var diskussionen om finansloven i fuld gang på det tidspunkt, vi blev dannet, og det gav selvfølgelig en speciel travlhed – også af den grund – hos os. Det er bl.a. grunden til, at vi har valgt ikke selv at stille ændringsforslag til finansloven for næste år, men vi har så udtrykt vores holdning til finansloven ved de udtalelser, vi kom med i går til de mange ændringsforslag. Dermed tilkendegav vi ved vores afstemning, at vi ønskede, at finansloven skulle se anderledes ud end den finanslov, der nu bliver vedtaget.

Dansk økonomi har været i en opgangsperiode i et godt stykke tid, og derfor har staten også fået forbedret sine indtægter ganske væsentligt. Hr. Thor Pedersen nævnte tallet 53 mia. kr., som staten ekstra havde fået ind siden 1992, og det er klart, at det er et grundlag, som man kunne vælge at bruge til at tage fat på de store problemer, som præger den danske økonomi og specielt den danske statsøkonomi. Det er strukturproblemer inden for arbejdsmarkedsområdet, det er det nødvendige opgør med forsørgerkulturen, der burde finde sted, og det er selvfølgelig statens stadig store underskud.

Disse initiativer burde og skulle tages for at bruge en opgangsperiode til at bringe orden i statens økonomi og sikre grundlaget for en samfundsmæssig fremgang i årene fremover.

Samtidig er det jo også initiativer, der skulle tages for at skabe grundlaget for et lavere skatte- og afgiftstryk i et land, hvor skattetrykket uanset den debat, vi jo havde i formiddag om ansvaret for det, er alt, alt for stort. Det er jo rigtigt, som det blev sagt, at såvel de nuværende regeringspartier som Venstre og De Konservative har et stort ansvar for den situation, landet står i, men for os at se er det, der blev nævnt under formiddagens debat om, hvad der skete i årene 1968–71, eksempelvis med hensyn til skattetrykket, temmelig uinteressant. Det, der er afgørende, er, at vi nu får skabt et grundlag for et lavere skatte- og afgiftstryk end det, vi har i dag.

Dansk Folkeparti anerkender selvfølgelig de forbedringer på arbejdsmarkedsområdet, som finanslovsforliget er udtryk for, og vi stemte jo også for de ting ved behandlingen af ændringsforslagene i går, men det, der er det store spørgsmål, er selvfølgelig, om initiativerne var tilstrækkelige, og det mener vi ikke i Dansk Folkeparti at de er.